

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 326/2016
05.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Н., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката З.Ђ., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 778/15 од 22.10.2015. године, у седници већа одржаној 05.04.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Н., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 778/15 од 22.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К 16/15 од 11.06.2015. године, окривљени Б.Н. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан уплатити у року од 3 месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће новчана казна бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен 1 дан казне затвора, у коју казну ће бити урачунато време проведено у притвору од 24.02.2014. до 16.05.2014. године.

Истом пресудом окривљеном је на основу члана 246а став 3. КЗ изречена мера безбедности одузимања опојне дроге, као у изреци пресуде, те је окривљени обавезан да суду накнади паушал и трошкове кривичног поступка као и трошкове кривичног поступка настале пред Вишим јавним тужиоцем у Ужицу, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 778/15 од 22.10.2015. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Ужицу, делимично је преиначена пресуда Вишег суда у Ужицу К 16/15 од 11.06.2015. године, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеног Б.Н. огласио кривим што је дана 24.02.2014. године око 17,00 сати, у урачунљивом стању, свестан забрањености

свог дела чије извршење је хтео, у А. у атару села Ц. у близини реке Моравице неовлашћено ради продаје држао опојну дрогу „марихуану“ коју представљају осушени делови биљке *canabis* која у себи садржи психоактивну супстанцу тетрахидроканабинол (ТХЦ), у количини већој од 0,3% који су проглашени за опојну дрогу и налазе се на списку психоактивних контролисаних супстанци објављеном у Правилнику о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“ бр. 28/2013 од 26.03.2013. године) и то у једној ПВЦ кеси у којој се налазила количина од 63,16 грама, а из којег је вршио препакивање у мање ПВЦ кесе у које је стављао мање количине опојне дроге „марихуана“ ради меревања вагицом за прецизно мерење, што су опазили полицијски службеници ПС за безбедност на железничкој испостави Ужице и полицијски службеници ПС у Ариљу и кренули према окривљеном који је вршио наведено препакивање у отвореном пртљажнику путничког моторног возила марке ... рег. ознаке ..., да би се опазивши полицијске службенике дао у бекство, одбацивши више ПВЦ кеса напуњених опојном дрогом као и вагицу за прецизно мерење након чега су га исти пронашли и фотографисали на месту проналаска, као и поменути вагицу, једну ПВЦ кесу у којој је било упаковано 60,44 грама нето опојне дроге „марихуане“ и још три ПВЦ кесе у којима је била упакована количина нето 1,02 грама, 0,87 грама и 0,83 грама исте опојне дроге, а окривљени је сустигнут и на лицу места лишен слободе од стране полицијских службеника, чиме је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, па га је суд применом наведене законске одредбе из члана 4, 22, 42, 45. и 54. КЗ осудио на казну затвора у трајању од 3 године у коју му је урачунао време проведено у притвору од 24.02.2014. до 16.05.2014. године, а у преосталом непреиначеном делу првостепена пресуда је остала неизмењена.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 778/15 од 22.10.2015. године, бранилац окривљеног Б.Н., адвокат З.Ђ., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона на штету окривљеног, одредбе члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 1. ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновни поступак или да исту преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног Б.Н., адвоката З.Ђ. се указује на повреду кривичног закона, одредбу члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да је у погледу дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване. Наиме, Апелациони суд у Крагујевцу је, након што је у смислу члана 446. ЗКП одржао претрес и извео доказе и утврдивши чињенично стање, закључио да из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела сада наведених у изреци другостепене пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 778/15 од 22.10.2015. године произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, те су предметне кривично-правне радње окривљеног Б.Н., правилно правно квалификоване као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика. Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног, да је побијаном правноснажном пресудом повређен кривични закон-одредба члана 439. тачка 2) ЗКП су оцењени као неосновани и у суштини представљају сопствену оцену изведених доказа.

Наводима у захтеву: да Апелациони суд у Крагујевцу није правилно ценио исказ сведока полицајца К.; да постојање вагице за мерење представља само индицију, а индиција никада није била доказ за доношење судске одлуке; да је суд повредио одредбу члана 16. ЗКП јер сумњу у погледу чињеница од којих зависи постојање обележја кривичног дела није решио у корист окривљеног него управо супротно, се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно одредбу члана 440. ЗКП, која одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, није предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, те о овом делу захтева није мериторно одлучивано.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**